

Bibliografie:

1. Ilie Pârvu (coord.), *Istoria științei și reconstrucția ei conceptuală*, ESE, București, 1981.
2. Mihalcea A. *Istoria Științei*, București, 1999.
3. Ray Spangenburg, D. Moser, *Istoria științei*, București 2001.

AROMATERAPIA BIOREGLATOARE. SCURT ISTORIC.

Coțaș Ludmila, lector asistent, UTM

***Abstract:** Aromoterapia este ramura terapiei de inspirație naturistă, mai precis fitoterapeutică, ce urmărește ameliorarea sau vindecarea diverselor boli, pe calea aromelor și a parfumurilor, respectiv pe calea unor produse volatile și odoranți, extrasi din plante aromatice, produse care se prezintă sub forma unor esențe naturale sau a unor uleiuri volatile.*

***Cuvinte cheie:** aromaterapie, uleiuri eterice.*

Plantele sunt cele mai vechi și extraordinare creaturi de pe planeta noastră. Ele conțin o puternică energie pozitivă, care este în stare să vindece și să protejeze de influențele din mediul înconjurător. Plantele, ca primii și cei mai vulnerabili locuitori ai planetei, făceau tot posibilul ca să supraviețuiască. Puteți arunca la gunoște o floare veche sau de care va-ți plictisit și ea va supraviețui și în aceste condiții. Nici o ființă de pe pământ nu posedă o astfel de energie vitală puternică, ca plantele. Cel mai de bază component al aromaterapiei sunt uleiurile eterice. Aceasta este esența plantei, care conține energia celor patru stihii: apa, aer, pământ și foc.

Aromele sunt cea mai veche metodă de influență asupra instinctelor omenești profunde. Cercetînd lumea înconjurătoare noi descoperim că totul începînd cu praful și pînă la om - totul are

miros. Din tractatele filosofiei indiene deseori sunt citate rîndurile ”Aroma florii călătorește cu vîntul, iar mirosul omului sfînt – călătorește împotriva vîntului”. Bazele acestei metode de medicina naturalistă sunt puse încă în Egiptul Antic, Roma, Grecia, China. Încă oamenii primitivi au observat acțiunea aromelor, atunci cînd punea pe foc diferite plante. Istoricii creștini timpurii le atribuiau diferitor sfinți mirosuri deosebite. Sfînta Caterina mirosea a toporași, Sfînta Tereza mirosea a iasomie, Sfînta Ludvina – a scorțișoară, Sfîntul Francisc din Azis – a lămîie. Mulți din monahii din Tibet determină intențiile și obiceiurile omului, după mirosul pe care acesta îl are. Medicii antici stabileau diagnosticul după miros.

Oamenii antici într-atît de profund întrebunțau tainele legate de arome, încît de acestea depindea modul lor de viață și însuși viața. Preoții egipteni au înțeles importanța aromelor în deschiderea inconștientului uman. Ei foloseau aromele pentru tratarea bolilor și pentru acțiunea asupra psihicului uman, în timpul ritualurilor și ceremoniilor. Dar cunoștințe despre efectele tămăduitoare ale aromelor și pregătirea unguentelor și infuziilor aveau nu doar preoții. În timpurile vechi cunoștințele se transmiteau de la mamă la fiică. Un vas cu unguent aromatic era în casa oricărei femei, indiferent de vîrstă și statut social.

Egiptenii, însă, nu cunoșteau metoda de extragere a uleiurilor eterice din plante, ei foloseau doar infuzii și unguente. Mai tîrziu grecii și romanii antici foloseau pe larg uleiurile eterice în medicină și în băile publice – în particular la romani, care era un ritual zilnic, ce aducea plăcere.

Mulți medici greci slujeau în armata romană și au dus cu ei cunoștințele despre plantele leucitoare și aromatice prin mai multe țări. Galen medicul personal al lui Marc Aureliu, a inventat o cremă originală și a scris multe lucrări despre medicină și sănătate. Unele din lucrările sale au stat la baza medicinei din multe țări europene, iar după căderea imperiului Roman s-au răspîndit în Bizantia. Țările arabe au perfecționat cunoștințele în domeniul aromaterapiei. Pînă în sec. XIX Bagdadul înflorea și pe baza prelucrării trandafirului și exporta apă de trandafir chiar și în India.

Arabii au fost primii care au folosit metoda destilării pentru a obține din petale de trandafir – ulei eteric – invenția îi aparține lui Avicene (980-1037), filosof și medic din Asia Mijlocie. Prin metoda destilării se extrag uleiuri eterice din mai multe plante.

Mai târziu aceste uleiuri arabe s-au răspândit în toată Europa. Dar uleiurile asiatice fiind costisitoare, pentru producerea uleiurilor eterice au început a fi întrebuințate plantele locale ca levănțica și rozmarinul.

Un interes deosebit față de uleiurile eterice a apărut la francezi. Ei au pus baza producerii parfumurilor, precum și întrebuințarea terapeutică a uleiurilor.

În unele spitale franceze pentru dezinfectarea aerului și „alungarea” bolilor se ardeau ierburi antiseptice – cimbru și rozmarin. Însuși termenul de – aromaterapie – a fost introdus de francezul Rene Gattfoss la înc. sec. XX – chimist, care lucra în domeniul parfumeriei. Într-o zi lucrând în laborator el și-a ars mâna și pentru a răci rana a uns-o cu ulei eteric de levănțică, mâna s-a vindecat mai repede, fără infecții și cicatrice. Acest lucru i-a trezit curiozitatea și el a început să studieze mai profund calitățile uleiurilor eterice. Rezultatele obținute el le-a introdus în cartea sa „Aromaterapia”.

Poate părea că mirosurile nu pot fi la fel de efective ca pastilele sau injecțiile cu care ne-am obișnuit. Însă acțiunea aromelor plantelor se face bine simțită și vă puteți convinge de aceasta din propria experiență. Metodele naturale au fost sublimate de produsele chimice, în doar câteva decenii. Acest lucru vorbește despre rentabilitatea farmacologiei și nu despre eficacitatea medicamentelor.

Este bine cunoscut că cele mai puternice antibiotice nu sunt cele sintetice, ci cele naturale. Nu vați gândit niciodată de ce plantele nu suferă de aceleași maladii ca oamenii și animalele? Deoarece plantele timp de milioane de ani au dezvoltat o capacitate extraordinară de a sintetiza astfel de antibiotice efective, că chiar și bacteriile și virușii mutanți și pentru care pastilele nu sunt o barieră - nu pot să se adapteze la ele.

Mai mult ca atât, moleculele de ulei eteric măresc acțiunea

preparatelor chimice de 4-10 ori. O caracteristică importantă a acestor molecule este că ele se află în organism aproximativ 20 minute și după ce își termină lucrul sunt eliminate fără efecte secundare.

Influența aromelor asupra sferei psihoemoționale este imensă. Academicianul I.P.Pavlov confirma că mirosurile dirijează cu gândirea asociativă la oamenii cu un sistem de simțuri sensibil. Amintițivă de aroma de vanilie, levănțică, trandafir, iasomie. La diferite persoane aceste arome provoacă amintiri foarte personale. Mirosurile ajută oamenii să-și activeze sau să-și slăbească funcțiile diferitor porțiuni a sistemului nervos. Studiul mecanismelor de acțiune a uleiurilor eterice asupra psihicului uman a adus la apariția unei noi ramuri în aromaterapie – aromapsihologia. Aromapsihologia studiază influența mirosului asupra psihicului uman. Omul într-un oraș mare trăiește o presiune psihoemoțională enormă: stresuri pe plan profesional, personal și interpersonal. Nu orșicare poate să depășească această abundență de emoții și trăiri. Uleiurile eterice ajută persoanele să-și păstreze echilibrul emoțional în momentele grele.

Principiul aromaterapiei este și simplu și în același timp de nepătruns. Celulele sensibile, receptorii mucoasei nazale, percep mirosul și momentan transmit informația la sistemul nervos. Ce și cum are loc mai departe nu este atât de important – principalul că această metodă lucrează.

*Aromele aduc inspirație, sănătate și armonie lăuntrică.
Cu ajutorul aromelor scăpați de furie, ve-ți uita
de griji Vă veți elibera de teamă și durere.
Gizella Bulla*

Referințe bibliografice

1. „Aromaterapia” – Nikolaevskii Vladislav Vladimirovici
2. „Aromaterapia” – Denis Vicello Braun
3. „Aromaterapia de la A la Z” – Patricia Devis

RAPORTUL DINTRE EDUCAȚIA PROSPECTIVĂ ȘI